

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 408. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357166752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

ung, forelskede han sig i Jena i en begavet Dame, Sophie Mereau, gift med en Professor der, og oplevede med hende alle Slags Æventyr, af hvilke hans første Arbejde *Godwi eller Moderens Stenbillede*. En *forvildet Roman* indeholder en Genklang. Da i Aaret 1802 Fr. Tieck udførte hans Byste i Marmor, skildrede Fru Mereau Indtrykket i en smuk Sonet, som en sand Forelskelse har indgivet.^{*)}

Brentano opnaaede Lykke tidligere end Hæder. 1803 blev han gift med sin Elskede, Sophie Mereau, der var bleven skilt fra sin Mand, og levede nu et Par lykkelige Aar med hende, indtil hun i 1806 døde i Barselseng.

I Heidelberg udgav han med Arnim *Drengens Underhorn* og med Görres *Uhrmageren BOGS Historie*. Paa egen Haand havde han allerede udgivet en hel Række Digtninge (*Ponce de Leon*, *De lystige Musikanter*, *En færende Svends Krønike*). I Frankfurt indlod han sig paa et Forhold, der danner et særlig tragi-komisk Mellemspil i hans paa den Art Tilfælde ikke fattige Liv. Han bortførte en ung Pige, Auguste Busmann, en Søsterdatter af Bankier'en Bethmann, der havde fattet en Lidenskab for ham, og bragte hende til Cassel, hvor han giftede sig med hende. Det siges, at han allerede paa Vejen til Kirken havde villet løbe fra hende, men at den energiske Brud holdt ham fast. Faa Dage efter Brylluppet kastede hun sin Vielsesring ud af Vinduet. Hun plejede at sprænge igennem Gaderne med Fjer i

*) Welch süßes Bild erschuf der Künstler hier?
Von welchem milden Himmelsstrich erzeugt?
Nennst keine Inschrift seinen Namen mir.
Da diese todte Lippe ewig schweiget?

Nach Hohem loht im Auge die Begier,
Begeistrung auf die Stirne niedersteiget,
Um die, nur von der schönen Locken Zier
Geschmücket, noch kein Lorbeerkranz sich beuet.

Ein Dichter ist es. Seine Lippen prangen
Von Lieb umwebt, mit wunderselgem Leben,
Die Augen gab' ihm sinnend die Romanze.

Und schalkhaft wohnt der Scherz auf seinen Wangen;
Den Namen wird der Ruhm ihm eüstens geben,
Das Haupt ihm schmückend mit dem Lorbeerkranze.

Hatten paa en Hest med et stort rødt Dækken, der flagrede bag ud. Hun skal have plaget sin Mand paa mangfoldige Maader. Blandt de Pinsler, han maatte udstaa, nævnes som en af de værste den, som foranledigedes ved «den Færdighed, med hvilken hans Kone forstod at slaa Tromme med Fødderne mod Sengens Fod-Ende — en Hvirvel, der regelmæssigt fulgtes af et med Tærnes Negle mod Lagenet udført Pizzicato»^{*)}. Det blev ham saa utaaleligt, at han løb bort. Den tapre Dame satte endnu samme Aar Skilsmissen igennem og giftede sig snart paany.

Brentano bosatte sig i Berlin og blev snart meget hyldet i Selskabskreise der paa Grund af sin Evne til Underholdning, sit vittige Lune og sine raketagtige Indfald. Han skrev der sine Æventyr og de fleste af sine *Romaner om Rosenkransen*. I Böhmen, hvor hans yngre Broder Christian forvaltede Familiegodset Bukowan, digtede han Skuespillet *Prags Grundlæggelse*. Efterat han 1816 var vendt tilbage til Berlin, skrev han den berømte Fortælling *Geschichte vom braven Kasperl und der schönen Nannerl*, videre *Die mehreren Wehmüller* og *Die drei Nüsse*. Her omvendte han sig og levede fra nu af ikke mere for Literaturen; han udgav overhovedet fra nu af kun Bøger for at afstaa Indtægten til veigørende Formaal.

Steffens har sagt om Brentano, at han er den eneste af Romantikerne, der synes rigtigt at vide, at han Ingenting vil. Han har kaldt ham en ironisk legende Kronos, der i ren fantastisk Dialektik tilintetgør ethvert bestemt Udsagn med det følgende og saaledes fortærer sine egne Børn. Brentano har imidlertid som Lyriker, som Æventyrdigter og som Novellist frembragt Kunstværker af blivende Værd, om end ikke mange.

Som Digter har han noget Inderligt, Trohjærtet, noget indsmigrende Sød; han forstaar at fortætte Stemningen, men udsætter sig i Reglen for at udvande og forspilde den ved Gentagelser, ved Omkvæd eller ved Indblanding af uartikulerede Lyd som «Ru ku ku kuh» og lignende. Næsten alle hans Digte indeholder enkelte fortrinlige Strofer, men næsten allesammen er de ogsaa for lange. Han har af Folkevisen tilegnet sig Bredden. Original er han i Vers som disse af *Dichters Blumenstrauß*:

^{*)} Gödeke: *Grundriss z. Gesch. der deutschen Dichtung III erste Abth.* 31.